

nuk mund të dëgjosh dhe është e vështirë për ty që të lëvizësh. Përse shkon në kishë?” Babai u përgjigj: “Prej sakramentit. Unë shkoj që të marr sakramentin.”

Ardhtë secili prej nesh në mbledhjen e sakramentit i përgatitur për të pasur “një përvojë vërtet shpirtërore, një komunikim të shenjtë shpirtëror, një përtëritje për shpirtin”¹⁸.

Unë e di se Ati ynë Qiellor dhe Shpëtimtari ynë jetojnë. Jam mirënjohëse për mundësinë që sakramenti siguron për të ndier dashurinë e Tyre dhe për të marrë Shpirtin. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* [1997], f. 283.
2. Shih Doktrina e Besëlidhje 20:77.
3. Henry B. Eyring, “That We May Be One”, *Ensign*, maj 1998, f. 67.
4. Doktrina e Besëlidhje 20:77, 79.
5. PJS, Mateu 26:22, Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta, f. 228; [Joseph Smith Translation, Matthew 26:22] (te Mateu 26:26, poshtëshënimimi c dhe në shtojcën e Biblës në gjuhën angleze).
6. PJS, Mateu 26:24, Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta, f. 228; [Joseph Smith Translation, Matthew 26:24 (në shtojcën e Biblës në gjuhën angleze)]; Mateu 26:26–28; Marku 14:22–24; Lluca 22:15–20.
7. Shih 3 Nefi 18:7, 11; Doktrina e Besëlidhje 20:75.
8. Shih “How do I keep my covenant to always remember the Savior?” programi mësimor i Shkollës të së Dieles *Come, Follow Me [Eja, Më Ndiq]*; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *Të Vërtetë ndaj Besimit: Një Referim për Ungjillin* (2004), f. 150–152.
9. Doktrina e Besëlidhje 20:77.
10. Gjoni 14:15.
11. Melvin J. Ballard, në Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), f. 132–133.
12. Gjoni 6:48.
13. Gjoni 4:10.
14. 3 Nefi 20:8–9.
15. Doktrina e Besëlidhje 20:77.
16. 3 Nefi 9:14.
17. Jam mirënjohëse ndaj En Mëdsënit për këndvështrimin e saj mbi këtë parim.
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, f. 283.

Nga Plaku Çi Hong (Sam) Uong,
i Të Shtatëdhjetëve

Shpëtoni në Unitet

Me qëllim që ta ndihmojmë Shpëtimtarin, ne duhet të punojmë së bashku në unitet dhe harmoni. Çdo njeri, çdo pozicion dhe çdo thirrje është e rëndësishme.

Ne shpesh e dëgjojmë Presidentin Tomas S. Monson të thotë: “Ndhmoni . . . për të shpëtuar”¹. Më vjen në mendje një rrëfim në Dhiatën e Re. Ai është një ilustrim i përkryer për mënyrën se si anëtarët dhe misionarët mund të punojnë së bashku në unitet përmes këshillave të lagjeve për të ndihmuar dhe shpëtuar. Historia gjendet te Marku 2:1–5. Kam zbuluar se përvojat që përdori Jezusi për të na mësuar disa doktrina ose parime, janë gjithmonë më frymëzueset dhe më të lehtat për t’u kuptuar.

Një nga personazhet në këtë rrëfim është një burrë i paralizuar, dikush që nuk ishte në gjendje të lëvizte pa ndihmë. Ky njeri vetëm mund të qëndronte në shtëpi, duke pritur për ndihmë.

Në kohën tonë, mund të ndodhë

kështu. Katër njerëz po përmbushnin një detyrë nga peshkopi i tyre për të vizituar, në shtëpinë e tij, një burrë që ishte i paralizuar. Unë mund ta përfytyroj njërën prej tyre duke ardhur nga Shoqata e Ndhmës, njërin nga kuorumi i pleqve, njërin nga Priftëria Aarone dhe, i fundit por jo më i parëndësishmi, një misionar kohëplotë. Në këshillin më të fundit të lagjes, pas këshillimit së bashku rreth nevojave në lagje, peshkopi kishte dhënë detyra “shpëtuese”. Këta të katërt u caktuan që ta ndihmonin këtë njeri që vuante nga paraliza. Ata nuk mund të prisnin që ai të vinte vetë në kishë. Ata duhej të shkonin te shtëpia e tij dhe ta vizitonin. Ata duhej ta kërkonin dhe kështu ata shkuan. Burrin po e sillnin te Jezusi.

“Atëherë i erdhën disa që i paraqitën një të paralizuar, që po e bartnin katër vetë” (Marku 2:3).

Megjithatë, dhoma ishte e mbushur me njerëz. Ata nuk mund të hynin përmes derës. Jam i sigurt se provuan çdo gjë që mund të mendonin, por thjesht nuk mund të kalonin. Gjërat nuk shkuan aq fjollë sa i kishin planifikuar. Kishte pengesa përgjatë udhës së tyre të “shpëtimit”. Por ata nuk u dorëzuan. Nuk e lanë burrin e paralizuar te dera. Ata u këshilluan së bashku se çfarë do të bënin më pas – si mund ta sillnin burrin te Jezu Krishti për shërim. Puna për ta ndihmuar Jezu Krishtin për shpëtimin e shpirtave, të paktën për ta, nuk ishte kurrë tepër kërkuese. Ata hartuan një plan – jo të thjeshtë, por e vunë në zbatim.

“Por, duke qenë se nuk mund t’i afroreshin për shkak të turmës, zbuluan çatinë në vendin ku ndodhej Jezusi dhe, mbasi hapën një vrimë, e lëshuan vigun mbi të cilin rrinte shtrirë i paralizuari” (Marku 2:4).

Ata e ngjitën lart në çati. Duke hamendësuar se nuk kishte shkallë të jashtme që ta ngjitnin, do t’u jetë dashur goxha kohë që gjithsecili të ngjitej në çati. Mendoj se mund të ketë ndodhur në këtë mënyrë: i riu nga lagjja e tij do të jetë ngjitur i pari në çati. Meqë ishte i ri dhe plot energji, nuk duhet të ketë qenë shumë e vështirë për të. Shoku i tij i vizitave të shtëpisë nga kuorumi i pleqve dhe misionari kohëplotë i gjatë e i fortë, do ta kenë shtyrë shumë fortë që poshtë [nga terreni]. Motra e Shoqatës së Ndhmës do t’i ketë kujtuar ata të jenë të kujdesshëm dhe do t’u ketë thënë fjalë nxitjeje. Burrat atëherë do të hapnin çatinë ndërkohë që motra vazhdonte ta ngushëllonte burrin teksa priste të shërohej – që të ishte në gjendje të lëvizte vetë dhe të ishte i lirë.

Kjo detyrë shpëtimi kërkonte që të gjithë të punonin së bashku. Në çastin vendimtar, do të duhej bashkërendim i kujdesshëm për ta ulur burrin e paralizuar nga çatia. Të katër njerëzit do të duhej të punonin në unitet dhe harmoni. Nuk mund të kishte asnjë mosmarrëveshje midis të katërve. Ata duhej ta ulnin burrin e paralizuar me të njëjtin hap. Nëse dikush e lironte litarin më shpejt se tre të tjerët, burri do të binte nga vigu i tij. Ai nuk mund të mbahej vetë për shkak të gjendjes së tij të dobësuar.

Me qëllim që ta ndihmojmë Shpëtimtarin, ne duhet të punojmë së bashku në unitet dhe harmoni. Çdo njeri, çdo pozicion dhe çdo thirrje është e rëndësishme. Ne duhet të jemi të bashkuar në Zotin tonë Jezu Krishtin.

Së fundi, burrin e sëmurë e të paralizuar e vendosën përpara Jezusit. “Jezusi, kur pa besimin e tyre, i tha të paralizuarit: ‘O bir, mëkatet e tua të janë falur!’” (Marku 2:5). Jezusi tregoi mëshirë për të dhe e shëroi – jo vetëm fizikisht por edhe shpirtërisht: “O bir, mëkatet e tua të janë falur”. A nuk është kjo e mrekullueshme? A nuk do të na pëlqente që të na ndodhte

të gjithëve ne gjithashtu? Me siguri mua do të më pëlqente.

A njohim dikë në jetën tonë që vuan nga paraliza shpirtërore, dikë i cili nuk mund të kthehet vetë në Kishë? Ai ose ajo mund të jetë një nga fëmijët tanë, një nga prindërit tanë, një bashkëshort/e apo një mik/e.

Me kaq shumë më tepër misionarë kohëplotë të gjendur tani në çdo njësi të Kishës, do të ishte e mençur që peshkopët dhe presidentët e degëve t’i përdorin më mirë këshillat e lagjeve apo të degëve të tyre. Peshkopi mund ta ftojë secilin anëtar të këshillit të lagjes që të vijë me një listë emrash të atyre që mund të kenë nevojë për ndihmë. Anëtarët e këshillit të lagjes do të këshillohen së bashku me kujdes për mënyrën se si mund t’i ndihmojnë më së miri. Peshkopët do t’i dëgjojnë me vëmendje idetë dhe do të caktojnë detyra.

Misionarët kohëplotë janë burime të mëdha për lagjet në këto përpjekje shpëtimi. Ata janë të rinj dhe plot energji. Atyre u pëlqen shumë të kenë një listë me emrat konkretë të njerëzve me të cilët të punojnë. Ata i gëzohen të punuarit së bashku me anëtarët e

lagjes. Ata e dinë se këto janë mundësi të mrekullueshme për të gjetur njerëz. Ata janë të përkushtuar në vendosjen e mbretërisë së Zotit. Ata kanë një dëshmi të fortë se do të bëhen më shumë si Krishti ndërsa marrin pjesë në këto përpjekje shpëtuese.

Në përfundim, do të doja të ndaja me ju edhe një thesar tjetër të fshehur që gjendet në këtë rrëfim të shkriimit të shenjtë. Ai është në vargun 5: “Jezusi, kur pa besimin e *tyre*” (theksimi i shtuar). Nuk e kisha vënë re këtë në të kaluarën – besimin e *tyre*. Besimi ynë i ndërthurur do të ndikojë edhe në mirëqenien e të tjerëve.

Kush ishin ata njerëz që i përmendi Jezusi? Ata mund të përfshinin shumë mirë të katër [njerëzit] që e mbartën burrin e paralizuar, vetë burrin, njerëzit që ishin lutur për të, dhe të gjithë ata që ishin atje duke dëgjuar predikimin e Jezusit e duke brohoritur qetësisht në zemrat e tyre për mrekullinë që do të ndodhte së shpejti. Ata mund të përfshinin edhe një bashkëshort/e, një prind, një bir apo një bijë, një misionar/e, një president kuorumi, një presidente të Shoqatës së Ndhimës, një peshkop dhe një mik të largët. Të gjithë ne mund ta ndihmojmë njëri-tjetrin. Ne gjithmonë duhet të përfshihemi me zell në kërkimin për t'i shpëtuar njerëzit në nevojë.

Dëshmoj se Jezu Krishti është një Perëndi mrekullish. Jezu Krishti na do të gjithëve ne dhe ka fuqinë për të shpëtuar e shëruar, si fizikisht edhe shpirtërisht. Kur e ndihmojmë Atë në misionin e Tij të shpëtimit të shpirtave, edhe ne do të shpëtohem gjatë procesit. Për këtë unë dëshmoj, në emrin e Tij të shenjtë, madje Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIM

1. Për shembull, shih Tomas S. Monson, “Përgjegjësia Jonë për të Shpëtuar”, *Liahona*, tetor 2013, f. 5.

Nga Plaku D. Tod Kristoferson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Të Lirë Përgjithmonë, që të Veprojnë për Veten e Tyre

Është vullneti i Perëndisë që ne të jemi burra dhe gra të lira, të aftësuar për ta arritur potencialin tonë të plotë si material ashtu edhe shpirtëror.

Drama e Uilliam Shekspirin *Jeta e Mbretit Henrik V* përfshin një skenë të një nate në kampin e ushtarëve anglezë në Azhinkort, pikërisht përpara betejës së tyre me ushtarinë franceze. Në dritën e zbehtë dhe pjesërisht të maskuar, mbreti Henrik endet pa u njohur mes ushtarëve të tij. Flet me ta, duke u përpjekur të mësojë gjendjen e moralit të trupave të tij shumë të paktë në numër dhe, ngaqë nuk e kuptojnë se kush është, ata janë të sinqertë në komentet e tyre. Në një shkëmbim bisede, ata filozofojnë se kush e mban përgjegjësinë për atë që u ndodh burrave në betejë – mbreti apo secili ushtar vetë.

Në një pikë mbreti Henrik shpall: “Mendoj se nuk mund të vdisja askund kaq i lumtur sa në ushtinë e mbretit; kauza e tij është e drejtë”.

Majkëll Uilliamsi kundërpërgjigjet: “Kjo është më shumë nga ç’dimë”.

Shoku i tij bie dakord: “Po, apo më shumë nga ç’kërkojmë të dimë; sepse na mjafton nëse dimë që jemi vasalë

të mbretit: nëse kauza e tij është e gabuar, bindja jonë ndaj mbretit e fshin krimin e saj prej nesh”.

Uilliami shton: “Nëse kauza s’është e mirë, mbreti vetë ka për të dhënë llogari të rëndë”.

Nuk është çudi që mbreti Henrik nuk bie dakord. “Çdo vasal i mbretit ka detyrim ndaj tij, por shpirti i çdo vasali është i veti.”¹

Shekspiri nuk përpiqet t’i japë zgjidhje këtij debati në dramë dhe, në njëfarë mënyre apo një tjetër, ai është një debat që vazhdon deri në kohën tonë – kush mban përgjegjësi për atë që ndodh në jetën tonë?

Kur gjërat shkojnë keq, ka një prirje për t’ua hedhur fajin të tjerëve ose edhe Perëndisë. Nganjëherë rritet një ndjenjë e së drejtës që na takon dhe individë apo grupe përpiqen ta zhvendosin përgjegjësinë për mirëqenien e tyre te njerëz të tjerë apo te qeveritë. Në çështje shpirtërore disa njerëz hamendësojnë se burrat dhe gratë nuk kanë nevojë të përpiqen